

fertilisants que demana la patata, com totes las plantas ricas en fécula ó en sucre exigeixen per constituirse y nutrirse una assimilació considerable de potassa.

S' ha discutit molt sobre si es mes convenient usar el cloruro de potassa ó be 'l sulfat de potassa, per suministrar l' element potassich á dita planta. Certs practichs donan la preferencia al cloruro y altres atribueixen un valor superior al sulfat. De las provas realisadas en diferents punts, se 'n despren que 'ls partidaris del sulfat estan en lo ferm, si be no deixan d' haverhi rahons en pro del cloruro.

El nitrogeno es un altre element indispensable á tota planta, podentse obtenir del sulfat amoniach y del nitrat de sosa; un y altre son de promptes efectes, encara que de diferente manera. Creyém que pel cultiu de la patata es bó emplearlos tots dos, solament que 'l sulfat amoniach deu mesclarse ab els altres productes, sulfat de potassa y superfosfat de cals, y 'l nitrat, es millor tirar-lo per sobre de la planta, quant aquesta ja tingui un pam d' alsada.

En conseqüencia de lo dit, considerém que 'l modo d' adobar la planta de la patata ha de consistir en una bona femada colgada al fangar el terreno y després aplicar la fórmula següent:

Superfosfat de cal	18½	20—44	K.	
Sulfat de potassa.	16	"	
Sulfat amoniach.	10	"	
Total.	<hr/>	70	"